

## U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **Sociálnej poisťovne**, so sídlom v Bratislave, ul. 29. augusta č. 8, vo veci pobočky Sociálnej poisťovne Senica, Hollého č. 1219, proti povinnej **A.**, so sídlom v **S.**, o **vymoženie 2 228,34 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Senica pod sp. zn. 3 Er 662/2008, o dovolaní súdnej exekútorky proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 31. mája 2012 sp. zn. 9 CoE 280/2011, takto

### r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Oprávnenej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

### O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Senica uznesením z 23. marca 2011 č.k. 3 Er 662/2008-11 súdnej exekútorky nepriznal náhradu trov exekúcie. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že na majetok povinnej bol vyhlásený konkurz a preto sa exekučné konanie zastavilo zo zákona (§ 57 ods. 2 Exekučného poriadku v spojení s § 48 zákona o konkurze a reštrukturalizácii). Ďalej súd prvého stupňa uviedol, že súdnej exekútorky náhradu trov exekúcie nepriznal, nakoľko povinná bola vymazaná z obchodného registra a je v rozpore s účelom exekúcie objektívne požadovať, aby trovy súdnej exekútorky v tomto prípade znášala oprávnená.

Krajský súd v Trnave na odvolanie súdnej exekútorky uznesením z 31. mája 2012 sp. zn. 9 CoE 280/2011 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že v prípade, ak počas exekučného konania dôjde k výmazu obchodnej spoločnosti povinného z obchodného registra, konanie sa zastavuje. V danom prípade nemožno klásť na ťarchu oprávnenej, že došlo k zániku povinnej, a preto súd nepriznal trovy exekúcie súdnej exekútorky voči oprávnenej. Ďalej uviedol, že pri rozhodovaní o trovách exekúcie je podstatné, že bezprostredným dôvodom zastavenia exekúcie nie je nemajetnosť povinnej, ale strata jej spôsobilosti byť účastníkom exekučného

konania, dôvod výmazu nie je rozhodujúci. Uvedený názor podporuje i uznesenie Ústavného súdu SR z 24. januára 2008 č.k. IV. ÚS 27/08-12, kde Ústavný súd odmietol sťažnosť súdneho exekútora pre porušenie jeho práv rozhodnutím súdu o nepriznaní náhrady trov exekučného konania. Odvolací súd z uvedených dôvodov napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podala dovolanie súdna exekútorka a žiadala napadnuté uznesenia súdov nižších stupňov zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnila § 237 písm. f/ O.s.p. v spojitosti s § 241 ods. 2 O.s.p., keďže v konaní došlo k vade uvedenej v § 237 O.s.p. a súčasne rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. V dovolaní uviedla, že napadnutými rozhodnutiami súdov nižšieho stupňa bolo porušené jej právo na právnu istotu podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základné právo vlastníť majetok a právo na ochranu pred vyvlastnením podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy, právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), právo na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru a tiež právo na náhradu trov exekúcie ako odmenu za vykonanú prácu (čl. 36 ods. 1 ústavy). Pokiaľ ide o nesprávne právne posúdenie veci, dovolateľka poukázala na to, že v danom prípade došlo k zastaveniu exekúcie ex lege, keďže bol vyhlásený konkurz na majetok povinnej. Spoločnosť bola zrušená 24. apríla 2010, právnym dôvodom zrušenia bolo rozhodnutie konkurzného súdu o zastavení konkurzného konania pre nedostatok majetku, následne došlo ex offo k výmazu 26. júna 2010. Zároveň poukázala na to, že s účinnosťou od 1. januára 2012 bol zákonom č. 348/2011 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov, novelizovaný Exekučný poriadok, bolo doplnené ustanovenie § 203 ods. 3, ktorý znie: „Ak sa exekúcia zastaví z dôvodu, že na majetok povinného bol vyhlásený konkurz, nevyhnuté trovy exekúcie znáša oprávnený a súd bez zbytočného odkladu na návrh exekútora rozhodne o ich výške“. Odvolací súd rozhodoval v čase, keď už bolo toto ustanovenie účinné, mal postupovať podľa tohto ustanovenia, keďže novela nešpecifikuje, na aké konania sa (ne)vzťahuje.

Oprávnená sa k dovolaniu súdnej exekútorky nevyjadřila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.

a § 37 ods. 1 Exekučného poriadku) s právnickým vzdelaním, skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.), či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré ním možno napadnúť.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). V danom prípade smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. V zmysle § 239 ods. 3 O.s.p. ale ustanovenia § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. neplatia (o. i.) vtedy, ak ide o uznesenie o trovách konania.

Konštantná judikatúra najvyššieho súdu považuje trovy exekúcie za trovy konania (viď uznesenia najvyššieho súdu z 13. októbra 2010 sp. zn. 6 Cdo 80/2010, z 15. októbra 2010 sp. zn. 3 Cdo 170/2009, z 3. októbra 2011 sp. zn. 5 Cdo 170/2011 a z 13. septembra 2011 sp. zn. 6 Cdo 4/2011). Názor, že trovy exekúcie sú trovami konania, zastáva dovolací súd aj v preskúmvanej veci. Prípustnosť podaného dovolania, ktoré smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu o trovách, je vylúčená ustanovením § 239 ods. 3 O.s.p.

Vzhľadom na to by dovolanie súdnej exekútorky bolo procesne prípustné, iba ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd vedúcich k zmätočnosti. Dovolací súd skúmal (§ 242 ods. 1 O.s.p.), či v konaní nedošlo k niektorej z väd uvedených v § 237 O.s.p. O vadu tejto povahy ide, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. v dovolaní namietané neboli a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania súdnej exekútorky preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti postupu odvolacieho súdu sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či odvolací súd svojím postupom (ne)odňal súdnej exekútorky možnosť konať pred súdom. Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný postup súdu priečiaci sa zákonu

alebo inému všeobecne záväznému právnomu predpisu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných práv účastníka občianskeho súdneho konania.

Podľa obsahu dovolania dovolateľka zastáva názor, v zmysle ktorého jej súdy odňali možnosť pred súdmi konať tým, že vec nesprávne právne posúdili. Pokiaľ ide o námietku nesprávneho právneho posúdenia veci, treba preto uviesť, že ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. odňatie možnosti konať pred súdom výslovne dáva do súvislosti s faktickou činnosťou súdu (s jeho procesným postupom v konaní, so samou procedúrou pojednania veci súdom) a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právnym posúdením veci súdom, ktoré spočíva v aplikácii hmotnoprávneho alebo procesného predpisu na zistený skutkový stav, a ktoré je vyjadrené vo finálnom produkte občianskeho súdneho konania – v rozhodnutí, sa vo všeobecnosti účastníkovi tohto konania neodníma možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je v rozhodovacej praxi senátov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky všeobecne považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno úspešne odôvodniť iba procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), zároveň je ale zhodne zastávaný názor, že nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov samo osebe nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď R 54/2012 a tiež napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011). Nesprávnym právnym posúdením veci súd totiž neznemožňuje účastníkovi konania realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia a neodníma mu možnosť pred súdom konať.

Keďže prípustnosť dovolania v preskúmvanej veci z ustanovení § 239 O.s.p. a § 237 O.s.p. nevyplýva, najvyšší súd odmietol procesne neprípustné dovolanie súdnej exekútorky podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

V dovolacom konaní procesne úspešnej oprávnenej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti súdnej exekútorky, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd však oprávnenej náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo nepodala návrh na uloženie tejto povinnosti (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

**V Bratislave 28. novembra 2013**

**JUDr. Jozef Kocun, v.r.**  
**predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová